

Ο Χριστός και ειρήνη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ένα από τα αιτήματα της ζωής μας είναι η ειρήνη. Είναι ταυτισμένη με τη ζωή, διότι ο πόλεμος μεταξύ των ανθρώπων και των λαών φέρνει θάνατο και καταστροφή. Δεν περιορίζεται όμως μόνο στις διακρατικές σχέσεις. Ειρήνη ζητούμε και στην καθημερινότητά μας, στις διαπροσωπικές μας σχέσεις, στο σπίτι μας, στην εργασία μας, στην κοινωνία. Ειρήνη ζητούμε και στην σχέση με τον εαυτό μας, στον τρόπο που βλέπουμε και αντιδρούμε στα γεγονότα της ζωής, στις προκλήσεις και τους πειρασμούς. Ταυτίζουμε την ειρήνη με την ησυχία, την γαλήνη, τον τρόπο χειρισμού των προβλημάτων μας με γνώμονα την επίλυσή τους χωρίς επιθετικότητα, χωρίς συγκρούσεις, χωρίς να βγαίνει η εικόνα του κακού ως κυριαρχούσα στη διάθεσή μας. **Στην πράξη όμως ειρήνη έχουμε στη ζωή μας όταν αποφεύγεται η μεγαλύτερη πρόκληση και δυσκολία στη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, τον πλησίον, τον εαυτό του, αλλά στις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους: η διάσπαση.**

Ο απόστολος Παύλος, απευθυνόμενος στους Εφεσίους, αναφέρει ότι ο Χριστός «εστίν η ειρήνη ημών, ο ποιήσας τα αμφότερα έν και το μεσότοιχο του

φραγμού λύσας» (Εφεσ. 2, 14). Είναι η πραγματική ειρήνη, που έκανε τους δύο αντιμαχόμενους κόσμους έναν λαό και γκρέμισε με το σταυρικό του θάνατο ό,τι σαν τείχος τους χώριζε και προκαλούσε έχθρα μεταξύ τους. Ο λόγος αυτός μας υποδεικνύει ότι η ειρήνη που αναζητούμε, δεν θα έρθει χωρίς το Χριστό στη ζωή μας. Και για να έρθει ο Χριστός, χρειάζεται να αναθεωρήσουμε τα πρότυπα που έχουμε για τη ειρήνη. Διότι πρωτίστως χρειάζεται να πολεμήσουμε εναντίον της διάσπασης. Και αυτός είναι ένας αγώνας που προϋποθέτει αυτόματη συναίσθηση τι συμβαίνει στην ψυχή μας, αλλά και τι γίνεται στον κόσμο. Ο λόγος του ίδιου του Κυρίου μας είναι σκληρός, αλλά ιδιαίτερα σαφής: **«ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν»(Ματθ. 10,34).**

Ο Χριστός έγινε η ειρήνη για τον κόσμο γιατί θυσιάσθηκε για να ενωθούν οι άνθρωποι με το Θεό. Η διάσπαση είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας, του κακού στις πολυποίκιλες μορφές του. Με την αμαρτία, την απόρριψη δηλαδή ή την αδυναμία βίωσης του θελήματος του Θεού, οι άνθρωποι αισθανόμαστε ανήμποροι να πολεμήσουμε εναντίον της διάσπασης εντός μας και εναντίον της διάσπασης προς τους άλλους ανθρώπους. **Διότι η αμαρτία μας υπενθυμίζει ανά πάσα στιγμή τη δύναμη του «εγώ» μας και την ανάγκη αυτό να κυριαρχεί.** Αυτό να ικανοποιεί τις επιθυμίες του, ακόμη ή και συνήθως εις βάρος των άλλων. Η αμαρτία μας κάνει να βλέπουμε τη ζωή όχι ως διακονία και αγάπη, αλλά ως κυριαρχία και εξουσία. Να μην αποδεχόμαστε την οδό του σταυρού για το πρόσωπό μας, αλλά να γινόμαστε εμείς οι σταυρωτές. **Ο Χριστός έφερε την ενότητα και την καταλλαγή με την θυσία Του. Έδειξε τον τρόπο επιστροφής στο θέλημα του Θεού, που είναι η αγάπη και η παραίτηση από τα δικαιώματά μας χάριν του πλησίον και τι σημαίνει υπακοή στο Θεό.** Αυτή η οδός ενώνει τους ανθρώπους και με το Θεό και μεταξύ τους, διότι τους δίνει την δυνατότητα να επικαλούνται και να έχουν την βοήθεια του ουρανού στον αγώνα τους να λειτουργούν ως αγαπώσες υπάρξεις και όχι ως εξουσιαστικά όντα. Πώς όμως να έρθει η πραγματική ειρήνη, όταν υπάρχει διάσπαση και μεταξύ των ανθρώπων και των λαών; Αυτή η κατάσταση βιώνεται πολύ έντονα. Διάσπαση έχουμε μεταξύ των λαών, εξαιτίας του θριάμβου του ύφους της εξουσίας και της ισχύος από την μία και του χρήματος από την άλλη, το οποίο διαμορφώνει την πορεία του πολιτισμού και του κόσμου, ανάλογα με την διάθεση αυτών που το κατέχουν. **Οι αγορές δεν ενώνουν τους ανθρώπους και τους λαούς, αλλά τους χωρίζουν.** Δίνουν την ψευδαίσθηση ότι με την παροχή υλικών αγαθών που είναι κοινά για όλους και την καλλιέργεια της επιθυμίας για απόκτησή τους από όλους, θα πάψουν οι άνθρωποι να βιώνουν την διαφορετικότητά τους. Αυτό απεδείχθη ξεκάθαρα ψέμα. Τα αγαθά είναι για όσους έχουν και κατέχουν. Οι υπόλοιποι τίθενται εκ των πραγμάτων στο περιθώριο, υφίστανται τις συνέπειες της επίθεσης και του πολέμου των αγορών. Επομένως, η διάσπαση δεν θεραπεύεται με την ύλη.

Το ίδιο και η διάσπαση στις ανθρώπινες σχέσεις δεν θεραπεύεται με την πρόταξη των δικαιωμάτων του καθενός.

Τα δικαιώματα, χωρίς να παραγνωρίζεται η αξία τους, θεοποιήθηκαν από τον πολιτισμό μας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την καλλιέργεια ενός ήθους εγωκεντρισμού. Κλειδί για τον καθέναν είναι ο εαυτός του και ό,τι δικαιούται, με αποτέλεσμα να εκλείπουν έννοιες όπως η επιθυμία για καταλλαγή, η υποχώρηση, η θυσία, η απόφαση να διαφυλάξουμε την αγάπη, ακόμη κι αν όλα δεν μας ευχαριστούν. **Ειρήνη χωρίς υπομονή δεν νοείται.** Ειρήνη χωρίς την χαρά του να μπορείς να υποχωρείς όχι για να αποδειχθεί η ισχύς του άλλου ή από φόβο, αλλά επειδή βλέπεις ότι μέσα από την υποχώρηση μπορεί να επιτευχθεί η ενότητα, δεν είναι εύκολο να επέλθει.

Διάσπαση όμως υπάρχει και στον εαυτό μας. Ο νους και η καρδιά δεν έχουν κοινή πορεία. Την ίδια στιγμή, μέσα από την επίθεση των λογισμών και των παθών δεν μπορούμε να ισορροπήσουμε, ενώ η αδύναμη πίστη μας κάνει να νικιόμαστε στις δοκιμασίες και τους πειρασμούς, είτε την στιγμή που μας συμβαίνουν, είτε καθώς επεξεργαζόμαστε τους λογισμούς και τις αγωνίες μας δίνοντας τόπο στην ολιγοπιστία. Παράλληλα, βλέπουμε ότι ενώ άλλα επιθυμούμε, άλλα έχουμε τη δύναμη να πράξουμε, άλλα κάνουμε τελικά. **Είναι η εσωτερική σύγκρουση με τον παλιό άνθρωπο και με το φρόνημα της σαρκός που μας εξουθενώνει.**

Ο απόστολος Παύλος μας επισημαίνει ότι ο Χριστός θυσιάσθηκε για μας μη θέλοντας να κρύψει ή να αφήσει το πρόβλημα της διάσπασης, της σύγκρουσης, του πολέμου. Δεν ωφελεί να προσποιούμαστε ότι μπορούμε να διαχειριστούμε τις συγκρούσεις μας ή την απουσία ενότητας. Αντίθετα ωφελεί να είμαστε ειλικρινείς με ό,τι κακό συμβαίνει στη ζωή μας, τόσο στον κόσμο, όσο και στον εαυτό μας. Και αυτή η ειλικρίνεια μας οδηγεί στον πόλεμο εναντίον του. **Είναι ένας πόλεμος δημιουργικός, ένας συναγωνισμός καταλλαγής και προσφοράς, που ξεκινά από τον έσω άνθρωπο, εντός μας.** Όταν καταλαβαίνουμε τις επιθέσεις των λογισμών και της αμαρτίας και όταν μιμούμαστε το Χριστό, αμέσως έχουμε την δυνατότητα με την ασκητική διάσταση της ζωής, αλλά και το εκκλησιοκεντρικό φρόνημα, την ένταξη στο Σώμα του Χριστού που είναι η Εκκλησία, στην οποία μαθαίνουμε να παλεύουμε σύμφωνα με τις οντολογικές αξίες που ο Χριστός και οι Άγιοι μας δίνουν, αλλά και να λειτουργούμε εν μετανοία για τις πτώσεις μας, με την χάρη του Αγίου Πνεύματος, με αποτέλεσμα να ειρηνεύουμε εντός μας.

Μένει η ειρήνη του κόσμου. Δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις ότι θα είμαστε αυτοί που την επιβάλουμε. **Ο κόσμος εν τω πονηρώ κείται και οι άνθρωποι δεν είναι έτοιμοι να αλλάξουν προσανατολισμούς.** Στην εποχή μας άλλωστε θριαμβεύει η επιθετικότητα και όποιος μπορεί να την ασκήσει θεωρείται αποδεκτός. Όχι όμως η επιθετικότητα εναντίον του κακού, αλλά η οικειοποίησή του και η άσκησή του εναντίον των άλλων και λαών και ανθρώπων. Ο καθένας μας όμως ας ακολουθήσει την ρήση του Αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ: **«απόκτησε την ειρήνη του Θεού μέσα σου και χιλιάδες άλλες ψυχές θα λυτρωθούν κοντά σου».** Ας παλεύουμε πρώτα εντός μας και ας προσευχόμαστε και ας αγωνιζόμαστε με τον

λόγο, την προσευχή και το παράδειγμα να δώσουμε μαρτυρία ειρήνης και ζωής. Τα υπόλοιπα ας τα αφήσουμε στο Θεό κι Εκείνος γνωρίζει.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.gr